

О ГРБУ СРБИЈЕ

Пре но што почнемо са хералдичким описом српскога државнога знамења, ми, на овоме месту, не можемо, а да не направимо један мањи увод политичкога карактера! На овако нешто ми смо, напросто, принуђени, будући да је у нас стање са државним грбом неопростиво несређено!

Наиме, Република Србија има свој грб! То је хералдичка композиција болшевичкога типа, која нема никаквога историјскога утемељења у српској науци о грбовима. Од пада Берлинскога зида, 1989. године, све негдашње комунистичке државе у Европи су вратиле у употребу своја повесна знамења од пре пада у комунистички јарам. Такав је случај са: Русијом, Мађарском, Бугарском, Румунијом па и са Црном Гором и Републиком Српском... Чак и државе које никада, као такве, нису ни постојале, укинуле су знамења са црвеним пентаграмима и почеле да користе нека друга хералдичка решења (изузетак је несрећна псевдодржава Бивша Југословенска Република Македонија). Истини за вољу, некада су грбови тих псевдодржава и више него ли комични. Такав је, нпр., случај са несрећном Босном и Херцеговином! Ипак, неке од побројаних држава су у употребу увеле своје старе грбове и то без лишаванња њихових монархистичких обележја, иако ни једна од њих још (на жалост) није обновила Монархију.

У Србији то није случај! Још само ми истрајавамо у богоборном пркосу самима себи! Неокомунистички режим Слободана Милошевића, напосто, није желео да реши ово питање на задовољавајући начин. На послетку, они нису ни покушавали да прикрију њихово идеолошко и практично происхођење из режима Јосипа Броза, који и јесте Србима наметнуо ово ругло од грба. Данашња, неонеокомунистичка власт у Србији не показује ништа већу спремност да Србији врати њено хералдичко обележје! Правдајући се тобожњим легализмом, они тврде да би за промену грба морали да, предходно, мењају Устав. Наравно, то је само делимично тачно! Ако је тако, како је, онда, у употребу уведена српска тробојка без црвенога пентаграма?! Одговор на ово питање, као и најбржи и најједноставнији пут могла би да буде Уредба Владе Србије, која би регулисала ово питање, као и питање химне. Новим, демо(но)кратским властима, које су, из положаја опозиције, некада жестоко критиковале «владавину Уредбама» предходнога режима, ни самима није страна ова пракса! Нису ли, наиме, Слободана Милошевића продали Американцима и веронауку (тобоже) вратили у школу, управо помоћу Уредаба Владе? Ако су Уредбе могли да користе зарад задобијања јефтиних политичких поена или издаје Отачаства, могли би и зарад постизања нечега од општега значаја за Србију! По свему судећи, они за то нису претерано заинтересовани, што доста говори о карактеру њихове антисрпске владавине!

Горак укус читавој причи даје чињеница да је општепознато како треба да изгледа грб ове Државе. Он се не мења «тек тако», јер је он символ нашега духовнога наслеђа, државнога континуитета и ликовни приказ саме суштине националне идеје једнога народа. Утолико је јадније и недопустивије поигравање са симолом, којег није освештало само време, већ и море крви, проливане управо под овим знамењем и у одбрани онога што оно символички представља, а то је, рекосмо, управо српска национална идеја!

Како било, грб Србије је идентичан грбу Краљевине Србије из 1882. године. Сви заступљени хералдички елементи су, наравно, у српској хералдичкој пракси били вековима раније, али се грб Србије у овоме облику јавља тек од наведене године. Појављивање овога српскога државнога грба уско је повезано са чињеницом уздицања Кнежевине Србије у ранг Краљевине, а за владе Кнеза Милана Обреновића IV (доцније Краља Милана I Обреновића).

Као и код свакога другог и код овога грба је основни елемент штит. Тај штит је најчешће представљен у виду штита шпанскога или полукружнога типа, мада то није од пресудне важности у хералдици (то је, више, ствар стила одређенога херолда). Он је, неизоставно, црвене боје, што је у најбољој традицији средњевијекне српске хералдике. На штиту је изображен бели (тј. сребрни) двоглави орао, на чијим грудима почива црвени штит са белим Часним Крстом (тзв. «пуним») у чијим угловима су четири бела оцила, окренута једно ка другоме. Испод канџи двоглавога орла се налази по један златни хералдички љиљан. Иначе, и канџе и кљунови овога орла су, такође, златне (тј. жуте) боје. На већем штиту почива златна хералдичка Краљевска круна. Описану хералдичку композицију надкриљује пурпурни Краљевски хермелинов плашт, који је богато украшен, златом извезеним, орнаментима. На врху је већа Краљевска круна златне боје и богато украшена драгим камењем и бисерима, баш као и она мања.

Дакле, из приложенога се јасно види да је прави грб Србије далеко лепши од онога, којег (нажалост) и данас користимо и који дубоко вређа национална осећања свакога Србина. Осам што је лепши, овај грб далеко боље ликовно

представља саму есенцију наше народне душе, па његово враћање нипошто не би смело да чека ни тренутка више!

За тај им посао нису потребне никакве вајне «донације»!

Ненад М. Јовановић

Центар за истраживање
Православнога Монархизма